

Exposició Universal de Sevilla

Catalans a l'Expo-92: tan eficaços, ells

A partir de dilluns que ve Sevilla recollirà 'el bo i millor del món' durant sis mesos. Els catalans, no són pas el bo i millor del món, però en algunes àrees han determinat la imatge i el tarannà de l'Expo. Durant anys, mesos o simplement dies, han estat els catalans de Sevilla.

El primer català a l'Expo de Sevilla havia de ser Ricard Bofill però no ho va ser. Potser no se sabrà mai per què, però al 1984, quan era imminent el nomenament de Ricard Bofill com a comissari de l'Expo, la guerra ja havia començat a Andalusia. Es tractava de clavar la queixalada més grossa a una fruita sucosa anomenada Exposició Universal. El foc creuat entre els pro-Bofill i els anti-Bofill, de fet, era una excusa perquè, en el fons, hi havia la lluita aferrissada per controlar l'esdeveniment.

I si en l'inici de la lluita pel control de l'Expo hi va haver un català, en l'acostament de posicions i en la pau, un català va ser l'encarregat de fer seure junts tots els que s'havien barallat. L'agost del 1991, després de la tempesta per la substitució del comissari Manuel Olivencia per Emilio Cassinello —un vice-president de l'Alto Patronato de la Sociedad Estatal Expo 92 elegit de poc—, el vice-president del govern espanyol Narcís Serra visitava Sevilla. Serra aconseguia de posar junts sense que s'esgarrapessin el comissari Emilio Cassinello, el president Jacinto Pellón, Virgilio Zapatero —ministre de Relacions amb les Corts i coordinador de l'Expo—, el govern, Manuel Chaves, president de la Junta d'Andalusia i l'alcalde de Sevilla, l'andalusista Rojas Marcos. Serra, a més, portava de Madrid el missatge que a Sevilla nou mesos abans de la inauguració, volien sentir: "no regatejarem esforços". Amunt i crits, doncs.

Els Comediants, responsables de la imatge de festa que ven l'Expo a tot el món.

i el biòleg Xavier Ferré, director executiu del Pavelló de la Natura.

En alguns d'aquests homes-expo catalans domina el pragmatisme, com en el cas d'Ignasi Maluquer, director de la Divisió de Control Operatiu: "En general som rebecs a donar cap mena d'informació sobre cap aspecte de la nostra tasca aquí. Per a donar la imatge de l'empresa que és l'Expo, ja hi ha un portaveu oficial, que dona informació oficial". D'altres, com Francesc Ruiz Mañas, responsable d'equipament, disseny i producció de la part tècnica del Centre de Premsa de l'Expo, són també gestors d'eficàcia, però també parlen d'il·lusió: "fa quatre anys i mig que sóc a

LA GESTIÓ, L'EFICÀCIA

Ara, ni Bofill ni Serra no han arribat a ser homes-expo. Hi ha un seguit de catalans, que per les tasques que desenvolupen en l'organització de l'Expo formen part de l'engranatge que haurà de fer funcionar la mostra durant sis mesos. Són els que han estat i estaran al peu del canó, els encarregats de l'eficàcia.

Alguns d'ells són Joan Vega, director adjunt de la Divisió de Control Operatiu; Teresa Escudé, arquitecta supervisora del Pavelló dels Descobriments, del carrer del Cinema, del Teatre Central i de l'edifici de l'EXPO; Xavier Garrido, director de la Divisió de Concessions de l'Expo; Ismael San Millán, director de Telefonia; Antoni Cortès, director d'Informàtica; Andreu Polo, director tècnic de l'Auditori de l'illa de La Cartuja;

Sevilla. Tots els que som aquí creiem en l'Expo, i malgrat els moments difícils estem convençuts que serà un èxit".

Albert Garcia Camarasa, director del Servei de Parcs i Jardins de l'Expo, és l'exemple del gestor o tècnic fascinat per l'Expo. Explica amb una passió de jardiner enamorat de la terra, les arrels, les fulles i les flors, el que ha estat la construcció, l'execució i la conservació de la vegetació del recinte: "en matèria d'enjardinament no hem inventat res; només hem observat què hi havia a Sevilla i què s'hi podia introduir". L'estil dels jardins àrabs —veneració pel verd, l'oasi, l'aigua en moviment, l'atmosfera fresca— és present als jardins de l'Expo i així "no seran un acompanyament, quatre taques de verd per a omplir forats, sinó que es tracta ben bé d'un jardí botànic amb 1.350 espècies".

Enric Lloveras, ex-cap de programes de TVE a Sant Cugat, empeny a Sevilla el carro de Tele-Expo.

UNA IMATGE DE QUALITAT FETA PER CATALANS

Fora de les tasques de la gestió més pura, de l'organització, els responsables de l'Expo han vingut a buscar gent per a la configuració final de la seva imatge exterior. Així, i tenint en compte els resultats de què es disposen per ara, es pot dir que dos dels elements més emblemàtics de l'Expo són obra de catalans. D'una banda, el pont de Calatrava (Puente del Alamillo) representa la imatge de Sevilla que des d'ara es projecta cap al futur. Per una altra, la cavalcada diària dels Comediants, un espectacle espaterrant que veuran centenars de milers de persones cada dia, representarà la imatge de marca, la idea que, finalment els responsables d'Imatge de l'Expo han decidit de vendre: festa, el més gran espectacle del món. Mantenir un espectacle durant 176 dies ininterromputs amb 160 actors, onze carrosses, músics i tècnics, és, veritablement, un miracle.

I el dia de la inauguració, el dia D, més catalans en joc. En el programa televisiu *-Sevilla, Sevilla-* sobre la inauguració de l'Expo que es transmetrà a tot el món, el Tricicle serà l'encarregat de fer els entreactes més divertits.

Tota aquesta marca, aquesta imatge, s'ha de difondre i l'Expo ha confiat novament en un equip d'aquí per a dirigir Tele-Expo. El grup encapçalat per Enric Lloveras i Josep Maria Mainat i completat per Montse Guarro i Germán Rubiés -que ja formaren equip al centre de TVE de Sant Cugat del Vallès- són els encarregats de posar en marxa Tele-Expo, la televisió de

la mostra que emetrà durant dotze hores al dia les informacions de l'Exposició Universal.

Tota aquesta imatge se sent, es veu, però és efímera. I l'Expo també ha pensat a vendre imatge a partir d'elements estàtics: les instal·lacions i objectes de disseny. Aquí, també hi trobem la marca catalana. Xavier Garrido, a més de ser el director dels projectes de disseny de l'Expo, és autor de la tanca de 4.500 metres que delimitarà el recinte. En el mobiliari urbà, els bancs han estat dissenyats pel barceloní Gabriel Teixidó; les papereres-cendrer, per Pedro Miralles, de València; les baranes i tanques interiors, per Gemma Bernal i Ramon Isern, de Barcelona; les fonts, per Nacho Lavèrnia, de Castelló, i Daniel Nebot, de València; i els pals que aguanta-

Santiago Calatrava, autor del Puente del Alamillo: la imatge emblemàtica de la Sevilla del futur.

ran les banderes, per Mateu Farré, Ricard Melet i Miquel Ventura.

Però n'hi ha més, i aquest cop en el disseny i realització d'alguns dels pavellons. Per una banda, i en l'espectacle del Pavelló del segle XV, la direcció musical recau en Llorenç Barber. El pavelló de la Navegació ha estat dissenyat per l'arquitecte Dani Freixes i el seu equip, completat amb l'assessorament científic de Joan Alemany. El pavelló del Futur, l'arquitectura del qual és deguda a l'equip Martorell, Bohigas, Mackay, Puigdomènech, compta amb la participació de Lluís Pau, arquitecte especialista en estructures efímeres.

I per a quan l'EXPO s'hagi acabat, l'organització ja ha pensat a rendibilitzar els records: el vídeo que recollirà "les imatges que, a qualsevol visitant de l'Expo, li

agradaria d'emportar-se'n" ha estat encarregat a la productora Ovideo. El vídeo, d'uns 45 minuts, serà realitzat per Xavier Manich i la música original és del xilè Carlos Miranda.

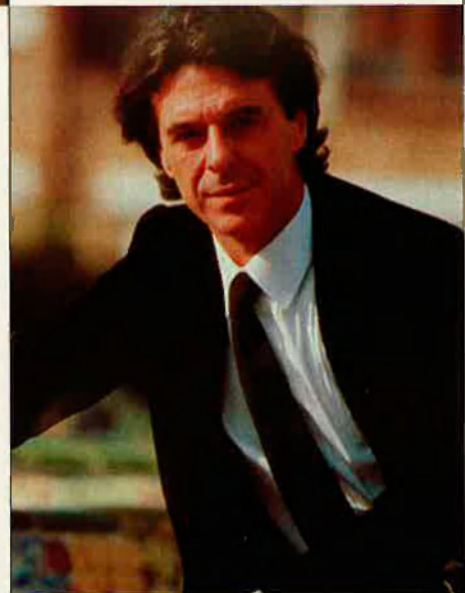
El capítol dels espectacles és un apartat molt més elàstic, però el fet és que des de la Fura dels Baus a Flotats, el cor del Liceu de Barcelona, el ballet de Nacho Duato, el grup Ananda Dansa de València, l'Orquestra del Taller de Músics de Barcelona, el Moma Teatre de València i el Tirano Banderas de Lluís Pasqual, passaran per l'Expo.

COMPTE ENRERE

I mentrestant, s'acosta la gran inauguració. Dilluns, tothom estarà a les seves posicions, esperant el senyal de sortida d'una cursa que serà de velocitat i de resistència alhora.

L'anècdota de pre-estrena, la protagonitzaven la setmana passada els treballadors catalans i andalusos de l'Expo que acabaven de polir els punts pendents per a la inauguració. Amb la Setmana Santa a sobre, els catalans es posaven les mans al cap quan sentien als seus col·legues sevillans com planificaven calmosament els dies de vacances. S'havia acordat finalment de fer festa del 16 al 19 d'abril. Els catalans no entenen res: ¿Com pot ser que quatre dies abans de la inauguració de l'Expo aquí no hi hagi ningú? Els sevillans van respondre, alegres i *ressalaus* "L'Expo només es fa una vegada, però la Semana Santa és eterna". *Ele, la gràssia.*

Xènia Bussé

Ricard Bofill, el comissari català de l'Expo que no va ser-ho mai.

ARXIU